

Arrest

nr. 117 077 van 17 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 juli 2013 tot weigering van de afgifte van een visum - gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 augustus 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 februari 2013 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een visum voor gezinshereniging met dhr. H. B, van Afghaanse nationaliteit, erkend vluchteling in België op 25 juli 2007.

Op 4 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat ter staving van de identiteit van betrokkene een Tazkira wordt voorgelegd, afgeleverd op 09/06/2012. Ter staving van het huwelijk wordt een huwelijkscertificaat voorgelegd, opgesteld op 18/06/2012 voor een huwelijk afgesloten op 06/08/2011.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat uit de inlichtingen in ons bezit blijkt dat de laattijdige inschrijvingen om een verwantschapsband vast te stellen deze voorwaarden niet vervullen:

Overwegende dat in casu blijkt dat de voorgelegde Tazkira vermeldt dat de burgerlijke staat van de aanvrager "ongetrouwd" is, echter werd het huwelijk reeds afgesloten op 06/08/2011 hetzij bijna een jaar voor afgifte van de Tazkira.

Overwegende dat bijgevolg niet voldaan is aan de vereiste authenticiteitsvoorwaarden aangezien de inhoud van de Tazkira niet strookt met de realiteit en bijgevolg frauduleus is.

Overwegende dat het voorgelegde document dan ook niet weerhouden kan worden als bewijs van de identiteit van de aanvrager.

Overwegende daarnaast dat het voorgelegde huwelijkscertificaat geen conforme huwelijksakte betreft maar wel een verklaring op eer is opgesteld op basis van getuigenverklaringen. Het voorgelegde document kan derhalve niet weerhouden worden als bewijs voor de huwelijksband.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd.

Voor de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie, getekend: A. H., Attaché”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10, 12*bis* en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Artikel 10 §1, lid 1, 4°, eerste streepje, van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;”

Artikel 12 bis §5 en §6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al

bestonden voor hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624).

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

Vooraf dient te worden opgemerkt dat gedaagde in haar beslissing onder de titel 'Motivatie' niets vermeldt. Verzoekster kan alleen maar vaststellen dat de motivering dan ook ontbreekt en in ieder geval niet afdoende is.

Voor zover de vermeldde 'commentaar' moet dienen als motivering, zet verzoekster hierna uiteen dat deze niet pertinent noch afdoende is.

Deze 'commentaar' luidt als volgt (eigen onderlijning):

"Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, 1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat ter staving van de identiteit van betrokkene een Tazkira wordt voorgelegd, afgeleverd op 09.06.2012. Ter staving van het huwelijk wordt een huwelijks certificaat voorgelegd, opgesteld op 18/06/2012 voor een huwelijk afgesloten op 06/08/2011.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat uit de inlichtingen in ons bezit blijkt dat de laattijdige inschrijvingen om een verwantschapsband vast te stellen deze voorwaarden niet vervullen.

Overwegende dat in casu blijkt dat de voorgelegde Tazkira vermeldt dat de burgerlijke staat van de aanvrager "ongetrouwd" is, echter werd het huwelijk reeds afgesloten op 06.08.2011 hetzij bijna een jaar voor afgifte van de Tazkira.

Overwegende dat bijgevolg niet voldaan is aan de vereiste authenticiteitsvoorwaarden aangezien de inhoud van de Tazkira niet strookt met de realiteit en bijgevolg frauduleus is.

Overwegende dat het voorgelegde document dan ook niet weerhouden kan worden als bewijs van de identiteit van de aanvrager.

Overwegende daarnaast dat het voorgelegde huwelijkscertificaat geen conforme huwelijksakte betreft maar wel een verklaring op eer is opgesteld op basis van getuigenverklaringen. Het voorgelegde document kan derhalve niet weerhouden worden als bewijs voor de huwelijksband.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd. "

De voorgelegde Taskara vermeldt inderdaad dat verzoekster 'single' is, doch tegelijk wordt bij de legalisatie opgemerkt dat "de geboorteakte is opgesteld op basis van een laattijdige aangifte.

De geboorteakte afgeleverd op 09.06.2012 vermeld betrokkene als zijnde "ongetrouwd" maar het huwelijk, volgens haar huwelijksakte, werd voltrokken op 06.08.2011."

Het is inderdaad zo dat verzoekster getrouwd is op 06.08.2011 en dat het huwelijkscertificaat slechts werd opgesteld op 18.06.2012. De Taskara werd afgeleverd op 09.06.2012, dus inderdaad voor het huwelijkscertificaat afgeleverd werd te Afghanistan, doch na de huwelijksvoltrekking te Pakistan.

Het feit dat de Taskara verzoekster vermeldt als 'ongetrouwd' kan echter niet veranderd worden om de reden dat haar man zelf geen Taskara heeft.

De heer H. heeft nooit een Taskara gehad van Afghanistan, daar hij als minderjarige het land verliet.

De heer H. verloor zijn ouders en broer voordat hij vluchtte uit Afghanistan. Hij heeft geen enkel familielid of contact meer in Afghanistan.

Het is ook uitgesloten dat hij ooit nog een Taskara bekommt, nu hij geen contact meer kan en wil hebben met Afghanistan of haar ambassade in België als erkende vluchteling.

Niets wijst er bijgevolg op dat er sprake is van fraude met betrekking tot de inhoud van de Taskara, zoals de Dienst Vreemdelingenzaken voorhoudt.

Het is dan ook niet correct om te stellen dat "de inhoud van de Taskara bijgevolg frauduleus is" en dat" het voorgelegde document dan ook niet weerhouden kan worden als bewijs van identiteit van de aanvraagster".

Ook wat betreft het voorgelegde huwelijkscertificaat, merkt verzoekster op dat het niet mogelijk was een 'conforme huwelijksakte' te verkrijgen, ook om reden dat haar echtgenoot geen Taskara heeft en nooit zal hebben.

Dienst Vreemdelingenzaken kan bovendien niet zonder meer stellen dat het huwelijkscertificaat niet kan gelden als bewijs voor de huwelijksband.

Het voorgelegde certificaat betreft een gelegaliseerd document voorzien van de nodige stempels en foto's. Minstens dient dit als ernstige aanwijzing van de huwelijksband te worden aangenomen

Dienst Vreemdelingenzaken had moeten vaststellen dat het voor een erkende vluchteling en zijn familieleden moeilijk is om officiële documenten voor te leggen.

Verzoekster is als echtgenote van een erkend vluchteling die als NBMV naar België kwam in de "reële en objectieve onmogelijkheid" een conforme huwelijksakte voor te leggen.

Deze onmogelijkheid is onafhankelijk van haar wil en zij bewijst dit aan de hand van rechtsmiddelen. Meer bepaald is het voor verzoekster onmogelijk een aangepaste Taskara en conforme huwelijksakte te bekomen, daar haar echtgenoot voor zijn Taskara zou moeten terugkeren naar Afghanistan of zou moeten contact nemen met de Afghaanse overheden.

Dit is onmogelijk gelet op zijn vluchtelingenstatus die hij sedert 2007 heeft.

Dienst Vreemdelingenzaken kan deze voorwaarde in casu niet zo strikt stellen aan verzoekster, daar deze niet verzoenbaar is met de persoonlijke situatie van verzoekster en haar erkende echtgenoot.

Dienst Vreemdelingenzaken is op de hoogte van het feit dat haar partner als minderjarige erkend was als vluchteling en dus geen taskara heeft.

Verzoekster verwijst in dit opzicht naar de Omzendbrief dd. 17.06.2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging, dat uitdrukkelijk een cascadesysteem voorziet inzake het bewijs van de familieband.

Verder is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden in combinatie met het artikel 12 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster is om een logische reden niet in staat om de aangepaste taskara en de conforme huwelijksakte te bekomen, zodat zij "andere geldige bewijzen" moet kunnen voorleggen.

De geldigheid van deze andere bewijzen werd niet geëvalueerd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dienst Vreemdelingenzaken had moeten rekening houden met alle elementen van het dossier van de verzoekster en haar erkende echtgenoot die zij wil vervoegen.

Het feit dat deze documenten worden voorgelegd, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van bestaan van de familieband, doch verplicht DVZ wel te motiveren waarom deze documenten dan niet volstaan.

DVZ heeft geen rekening gehouden met de subsidiaire bewijsmogelijkheden. De wet bepaalt immers dat indien geen officiële documenten kunnen voorgelegd worden, de Belgische overheid eerst andere geldige bewijzen in overweging zal nemen die de familieband kunnen aantonen (artikel 12bis §5 Vreemdelingenwet).

In casu maken deze andere bewijzen van de familieband wel degelijk "een reeks van voldoende ernstige en overeenstemmende aanwijzingen" uit.

Als dergelijke bewijzen niet kunnen worden voorgelegd, kan de Belgische overheid bovendien een informatief gesprek plannen of een onderzoek instellen, noodzakelijk om de geldigheid van de feiten of documenten in kwestie te verifiëren (artikel 12bis §6 Vreemdelingenwet).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zich dan ook niet op afdoende wijze geïnformeerd over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, en dit terwijl quasi alle informatie en documenten die hiervoor nodig zijn zich reeds in het dossier bevonden.

Er is dan ook geen sprake van een correcte feitenvinding. Het dossier werd niet zorgvuldig samengesteld noch behandeld.

In ieder geval is de motiveringsplicht geschonden nu nergens uit blijkt dat de andere bewijzen in overweging werden genomen."

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan

worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum - gezinshereniging wordt besloten.

Onder "Motivatie" in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 10, § 1, al.1, 4° van de vreemdelingenwet. Dit volstaat niet om de beslissing afdoende te motiveren met betrekking tot de feitelijke overwegingen. Evenwel onder "Commentaar" volgt een omstandige motivering waaruit blijkt dat na onderzoek van de voorgelegde stukken de afgifte van het visum - gezinshereniging dient te worden geweigerd. Verzoekster geeft kennis te hebben van de motieven, nu zij in haar middel de motieven citeert. Er wordt in de beslissing uitdrukkelijk gesteld dat er niet voldaan is aan de vereiste authenticiteitsvoorwaarden, wat haar Tazkira betreft en dat het voorgelegde huwelijkscertificaat geen conforme huwelijksakte betreft waardoor er geen bewijs voor de huwelijksband kan worden weerhouden. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag tot afgifte van een visum - gezinshereniging, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster betwist niet dat op haar Tazkira 'ongetrouwd' wordt vermeld. Zij verklaart dat 'ongetrouwd' wordt vermeld op haar Tazkira omdat haar "man" zelf geen Tazkira heeft en er ook geen meer kan bekomen. Wat het huwelijkscertificaat betreft, kan zij onmogelijk een 'conforme huwelijksakte' verkrijgen opnieuw om de reden dat haar "echtgenoot" geen Tazkira heeft en nooit zal hebben. Zij betoogt dat het voorgelegde certificaat een gelegaliseerd document is voorzien van de nodige stempels en foto's waardoor verwerende partij niet zonder meer kan stellen dat het huwelijkscertificaat niet kan gelden als bewijs voor de huwelijksband.

Artikel 10, § 1, lid 1, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;”

Artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2

Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.”

Verzoekster die een visum voor gezinshereniging aanvraagt, dient haar identiteit en huwelijksband met de partner *in functie* van wie zij gezinshereniging aanvraagt, aan te tonen.

Verzoekster legt een Tazkira en een huwelijkscertificaat voor.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de afgifte van het visum wordt geweigerd omdat verzoeksters Tazkira vermeldt dat haar burgerlijke staat ‘ongetrouwd’ is terwijl haar huwelijk bijna een jaar vóór de afgifte van haar Tazkira werd afgesloten. Verzoeksters Tazkira voldoet niet aan de authenticiteitsvoorwaarden en kan daarom niet als bewijs van haar identiteit worden weerhouden. Verzoekster betwist niet dat haar burgerlijke staat ‘ongetrouwd’ is volgens de vermelding op haar Tazkira. Waar zij stelt dat haar burgerlijke staat ‘ongetrouwd’ is omdat haar “*echtgenoot*” niet over een Tazkira kan beschikken, beperkt verzoekster haar betoog tot een loutere bewering, zonder begin van bewijs. Uit de stukken van het dossier blijkt bovendien dat verzoekster deze verklaring niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris heeft ter kennis gebracht. Verwerende partij kon bijgevolg geen rekening houden met deze bewering die zij thans voor het eerst opwerpt. Het is niet kennelijk onredelijk om de voorgelegde Tazkira niet te weerhouden als bewijs van haar identiteit nu deze niet voldoet aan de authenticiteitsvoorwaarden, hetgeen overigens niet wordt betwist door verzoekster.

Met betrekking tot het voorgelegde huwelijkscertificaat wordt in de beslissing gemotiveerd dat het geen conforme huwelijksakte betreft maar een verklaring op eer die is opgesteld op basis van getuigenverklaringen. Het huwelijkscertificaat wordt bijgevolg niet als bewijs voor de huwelijksband weerhouden. Verzoekster herhaalt dat zij geen ‘conforme huwelijksakte’ kan voorleggen omdat haar “*echtgenoot*” niet over een Tazkira beschikt. De Raad stelt opnieuw vast dat verzoeksters verklaring beperkt blijft tot een bewering en dat zij geen begin van bewijs voorlegt. Eens te meer blijkt bovendien uit de stukken van het dossier dat zij deze verklaring niet heeft ter kennis gebracht aan verwerende partij waardoor deze er geen rekening mee kon houden bij de beoordeling van de huwelijksband. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de consul van de Belgische ambassade te Islamabad heeft vastgesteld dat het huwelijkscertificaat een verklaring op eer is (affidavit) en geen conforme huwelijksakte. Het oordeel van de gemachtigde dat het huwelijkscertificaat niet als bewijs voor de huwelijksband kan worden weerhouden, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk en in overeenstemming met de stukken van het dossier.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van artikel 10 van de vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Verzoekster wijst op artikel 12bis, § 5 van de vreemdelingenwet en de mogelijkheid om andere geldige bewijzen voor te leggen. Verwerende partij heeft nagelaten te motiveren waarom deze documenten dan niet volstaan.

Artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet bepalen:

“§ 5

Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6

Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Verzoeksters partner heeft in België de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling verkregen op 25 juli 2007. Het huwelijk is gesloten op 6 augustus 2011. Verzoekster die niet aantoonde dat de aanverwantschapsband reeds bestond vóór haar partner het Rijk betrad, kan niet dienstig verwijzen naar artikel 12bis, § 5 van de vreemdelingenwet. In de mate verzoekster verwijst naar de toepassing van artikel 12bis, § 6 van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat zij niet uiteenzet welke ‘andere bewijzen’ zij heeft voorgelegd waarmee verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. Bovendien, mocht verzoekster doelen op het voorgelegde ‘niet conforme huwelijksakte’, dan toont zij met deze akte haar identiteit niet aan. Zij kan enkel haar aanverwantschapsband met eventueel ‘andere geldige bewijzen’ aantonen. Deze uitzondering om ‘andere geldige bewijzen’ voor te leggen heeft evenwel geen betrekking op haar identiteit. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid die overigens geenszins een verplichting inhoudt, over te gaan tot een onderhoud met verzoekster en de vreemdeling die vervoegd wordt, nu verzoekster niet alleen er niet in slaagt haar aanverwantschap met officiële documenten aan te tonen doch evenmin haar identiteit. Verzoekster toont met haar betoog geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, noch van artikel 12bis van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN